

— Пѡврага му и крушитѣ и на-
мѣрата! Нали го найде живѣ и здравѣ.

На другия день дѣдо видѣлъ на
мегдана Пѣйчо и Дуньо и ги погналъ
сѣ патеригата да имѣ отупа праха.

щаваха сѣ тази поди-
гравка.

* * *

Другъ пѣтъ се подиграли сѣ по-
па. Цѣла нощъ дрѣмалъ дѣдо попѣ
въ хладната воденица да чака
редѣ. А когато се разсѣмнало и
насипалъ житото, излегалъ се въ
колата да го напече слѣнцето и
задрѣмалъ.

По едно време ето ги Пѣйчо и Дуньо.

— Добро утро, дѣдо попее! —
викналъ Дуньо.

Дѣдо попѣ трепналъ, отворилъ
очи и поздравилъ.

— Абе, дѣдо попе, — рекълъ
Пѣйчо, — тамамъ те видѣхъ, чакай
да те попитамъ, вѣрно ли е дето
казва баба.

— Кое?

— Че всичко си знаелъ.

— А че знамъ — сѣ божа помощъ.

— Като знаешъ, я ми кажи, защо
месечината е такава бледа.

И посочилъ сѣ прѣстъ закѣснѣ-
лата месечина.

Дѣдо попѣ погледналъ сѣвсемъ
избледнѣлата месечина, поприми-
галъ на парцали, защото очитѣ го
болѣли за сѣнь, и рекълъ:

— Бледа е, защото слѣнцето
свари да я огрѣе.

— Ето че не знаешъ! — викнали
въ единъ гласъ двамата палавци.

— А, а, а? Чакайте! Защото се
е засрамила отъ слѣнцето.

— Не е. Ако се е засрамила,
щѣше да се зачерви.

— Тогава?

— Тогава не знаешъ! — викнали
Дуньо и Пѣйчо. — Чувай, ние да ти
кажемъ: — Месечината е бледа, за-
щото цѣла нощъ не е спала като
тебе. Ако не вѣрвашъ, иди се ог-
ледай въ черния бакъръ, сѣ който
поимъ малачето.

Следва.

Е. Кювлиевъ.